

[Finansministeren.]

for Det statistiske Departement og spurgte om, af hvilken Aarsag man havde forladt det gamle Tal. Hertil svarede han, at man ikke kunde blive ved at arbejde med Tallene fra 1913. Rundt omkring i de forskellige Lande er man gaaet bort fra dette gamle Sammenligningsgrundlag og har valgt 1931, det Tidspunkt, da man kan sige, at den nye Verden paa det statistiske Omraade begyndte, det Tidspunkt, da England gik bort fra Guldet, hvorved der skete en fuldstændig Omvæltning i det hele; det er Aarsagen til, at man nu er gaaet over til denne Beregning. Om det maaske kan give Anledning til Misforstaaelser, skal jeg lade være usagt; jeg tror dog, den ærede Ordfører vil indrømme, at man ikke i Længden kan fortsætte med at benytte Aaret 1913 som Sammenligningsgrundlag. Jeg har imidlertid anmodet om, at man, som Følge af den Kritik, der er fremkommet, foretager en nærmere Undersøgelse for at se, om det har nogen Betydning, og om man derfor muligvis skal foretage Ændringer paa dette Omraade. Denne Undersøgelse er ikke tilendebragt, men vil blive fortsat.

Den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (Schaumann) dvælede særlig ved § 26 og henstillede til mig at nedsætte et sagkyndigt Udvalg til at undersøge og fremkomme med en særlig Redegørelse vedrørende § 26. Den ærede Ordfører nævnte, at det hovedsagelig skulde angaa Spørgsmaalet om, hvorvidt de Værdier, de Aktiver, der er opført paa § 26, virkelig har den Værdi, de er opført til, samt Spørgsmaalet om, hvorvidt en Del af de Udgifter, der er opført paa § 26, ikke rettelig burde henføres til Driftsbudgettet. Hvad det sidste Spørgsmaal angaar, indrømmer jeg, at det altid kan diskuteres, om en Bevilling bør opføres paa § 26 eller føres ind under Driftsbudgettet. Vi gennemgaar det altid meget nøje i Finansministeriet, og det er ikke saa sjældent, at der foretages Forandring i de Indstillinger, der kommer fra Fagministerierne, idet vi, naar vi skønner, at et eller andet bør opføres paa Driftsbudgettet, henstiller, at det bliver opført dér, medens der ogsaa kan være Tilfælde, hvor Finansministeriet har foreslaaet det omvendte. Men jeg erkender, at det er et Spørgsmaal, der altid kan være Genstand for Overvejelser, og at der kan være delte Meninger om, hvorvidt en Post bør opføres det ene eller det andet Sted. Jeg tror, jeg kan sige, at jeg i det væsentlige er enig med det ærede Medlem i, at Driftsudgifter, som kan siges at være rene

Driftsudgifter, ikke bør skydes hen paa § 26, men føres paa det almindelige Driftsbudget, hvor de hører hjemme, og dækkes af de løbende Indtægter.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Afskrivningerne. Det forhandles der om i Ministerierne. Det er muligt, at man skal gaa over til andre Afskrivningsregler, men jeg vilde dog ikke mene, at der i den Anledning vil være Grund til at nedsætte et særligt Udvalg. Jeg tror, det maa være tilstrækkeligt, naar jeg siger, at jeg gerne skal overveje yderligere, om der skal foretages en skarpere Begrænsning paa de Omraader, som det ærede Medlem her har fremhævet.

Hauch: Den ærede socialdemokratiske Ordfører, det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen), havde øjensynlig sat sig til Opgave at give det høje Ting og det ganske Land en Udredning af vor Forfatnings Historie. Han trak en Hovedlinie op gennem den politiske Virksomhed, Landstinget havde udøvet. Jeg skal slet ikke forsøge at optage en Forhandling med det ærede Medlem herom. Men det ærede Medlem gjorde et Par Bemærkninger, som interesserede mig ogsaa ud fra et rent Forfatningssynspunkt. Med en Sikkerhed, som, dersom man ikke er meget modig, egentlig ikke skulde ægge en til Modsigelse — men jeg har altsaa dette Mod —, fremførte det ærede Medlem den Opfattelse, at efter det kommende Landstingsvalg vilde det nuværende Landstingsflertals Indflydelse være reduceret til lig Nul. (C. F. Sørensen: Det har jeg ikke sagt). Jo, i hvert Fald, at den politiske Magt vilde være sat til. (C. F. Sørensen: Ja). Jeg er nu ikke sikker paa, at det ærede Medlem kan være saa ganske overbevist derom eller bør være det. Det er maaske forsigtigt i en saadan Situation ikke at sælge Skindet, før man virkelig har fat i Bamsen, og jeg kunde godt tænke mig, at der kunde foreligge en Situation, som maaske ikke førte til det Resultat, som det ærede Medlem med saa overordentlig Sikkerhed gav Udtryk for Forventning om. Men det faar vi nu se, det kan vi lade staa hen. Men det, som interesserede mig i det ærede Medlems Udtalelser — og min Interesse var stærkt spændt under hans historiske Udredning —, var at faa at vide, hvordan det nu skulde gaa til i det fjerde Afsnit, som kom til Efteraaret. Jeg kunde nemlig have tænkt mig, at det ærede Medlem havde indtaget det Standpunkt: det indlader jeg mig ikke paa. Men det gjorde det ærede Medlem ikke. Det ærede Medlem indlod sig virkelig